

Mogu biti sve što poželim

(Sabine Nagy)

Jučer smo se u školi maskirali u svoje najdraže likove. U našem je razredu bilo svakakvih likova, od životinja, slavni glumica i glumaca, zvijezda, super-heroja, političara, vještica i princeza iz bajki do likova iz crtanih filmova. Neki od učenika i učenica nosili su maske i kostime koje su sami izradili. Tako je Laura bila atraktivna banana, Lorenc futuristični robot, Livija zamamljivi bombončić, a naš pobožni Ljubomir bio je Papa.

Ja baš nisam imao dobru ideju. Prerušio sam se u pacijenta s povojem oko glave. Sestra mi je pomogla sa šminkom. Nacrtala mi je ranu na čelu i krv kako curi niz lice. Kad sam ušao u školu, neka je prvašica počela vrištati, tako je realistično izgledala moja ozljeda. A moj susjed iz klupe je u prvom trenutku pomislio da sam doživio prometnu nesreću. Tek tada sam shvatio da moja ideja i nije bila tako loša.

U svakom se razredu birao najbolji lik. Kod nas je to bio Luka. Tvrdio je: „Mogu biti sve što poželim“. Naš Luka je poznat po tome što je kreativac i što se jako zalaže za zaštitu okoliša. Dakle, nije kupio ni masku ni odijelo, nego je njegov kostim bio od ekoloških materijala. Preobukao se, naime, u našega profesora iz povijesti. Sigurno ćete sada misliti: „Ma kakva je to maska?“ Ali, trebate znati da je naš profesor osoba vrijedna oponašanja. Izvanredno je pametan, samo malo neobičnog izgleda i ponašanja.

Naš profesor iz povijesti svaki dan nosi vuneni džemper i lanene hlače iz srednjega vijeka. Ima četiri džemperu koji se razlikuju samo po boji i po položaju rupica na njima. Jedan je siv, drugi plav, treći je zelen, a četvrti crn. Otkrili smo da nosi zeleni džemper kada je dobro raspoložen. A kada nosi crni, jao nama!

Luka se odlučio za neko srednje raspoloženje, za plavi džemper i za neke od djedovih hlača. Nosio je cipele od konoplje, samo nisu bile toliko poderane kao profesorove. Na nos je stavio drvene naočale slične onima koje nosi profesor. U lijevoj je ruci držao slanac, najomiljeniju profesorovu užinu. U drugoj ruci imao je knjigu naslova „Karlo Veliki.“

Čim se Luka pokazao u razredu, odmah smo znali u koga se maskirao. Velikim koracima i strogo nas gledajući koračao je prema ploči. Uzeo je kredu, slomio je u dva dijela i ogromnim slovima napisao na ploču: KARLO VELIKI. Naočale je polako i brižno stavio uz razrednu knjigu na prozor. Neuspješno je pokušavao urediti raščupanu kosu te se najmanje pet puta nakašljao kako bi onda, kao iz mitraljeza, počeo svoje mudro predavanje: „Drrraga djeco, danas trrebate biti jako dobrrra i mirrrna! Danas ću vam nešto isprrrričati o Karrrlu Velikom, čiji je otac bio Pipin Mali, prrrvi vladarrr Frrranaka...“

Svi smo prasnuli u smijeh i shvatili da maskiranje stvarno znači više nego preodijevanje.

(Izvor slike: <http://de.coolclips.com/m/vektoren/vc010473/Maskenball/>, 12.1.2020.)

Lektorirao: Franjo Pajur